

Arrest

nr. 245 373 van 2 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 mei 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY & S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam als minderjarige België binnen, samen met haar ouders en haar jongere broer en zus, waar zij een verzoek om internationale bescherming indienden. Op 6 oktober 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 14 oktober 2015 werd aan het gezin een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) afgegeven.

1.2. Verzoeksters ouders keerden terug naar Albanië en lieten de kinderen achter in België. Er werd daarop een voogd aangesteld voor de drie kinderen. De voogd diende op 4 februari 2016 een aanvraag in op grond van artikel 61/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 10 juni 2016 werd een beslissing genomen waarbij werd besloten dat het belang van de kinderen zich hoofdzakelijk zou situeren binnen de familiale context in Albanië en werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.3. Op 22 april 2019 diende verzoekster - inmiddels meerderjarig - een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 18 mei 2020 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.04.2019 werd ingediend en op data van 29.04.2019, 15.11.2019, 04.01.2020 en 04.02.2020 werd geactualiseerd door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 08.09.2015 in België aankwam, samen met haar ouders, haar zus G. en haar broer S.. Hun asielprocedure werd afgesloten op 07.10.2015 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. De ouders maakten daarop de keuze om naar Albanië terug te keren maar lieten hun drie minderjarige kinderen achter in België. De kinderen werden onder voogdij geplaatst op 24.12.2015. Sinds 04.02.2016 verblijven ze in een begeleidingscentrum. Op deze datum dient hun voogd een aanvraag tot verblijfsmachtiging in op basis van de artikels 61/14 tot 61/25 van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd geweigerd op 10.06.2016, aan hen betekend op 17.06.2016 omdat de duurzame oplossing voor dit gezin in Albanië ligt. Deze beslissing ging gepaard met de aflevering van een bijlage 38.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt omdat haar ouders op een dag verdwenen zouden zijn en zij, samen met haar broer en zus, alleen achter bleef en dat de band tussen haar en haar ouders onbestaande zou zijn. Er zouden veel conflicten tussen de ouders geweest zijn. In de week van de kerstvakantie 2015 zou de moeder haar dochter M. voorbereid hebben dat ze de kinderen in België zouden achterlaten. M. moest goed voor hen zorgen. De kinderen waren op school toen de ouders zijn vertrokken. Sindsdien zou er geen nieuws meer zijn van de ouders. Er zou nog één oudere zus in Albanië verblijven maar zij zou niet in staat zijn de zorg voor betrokkene op zich te nemen. Hierdoor zou betrokkene niet kunnen terugkeren naar Albanië omdat haar ouders afwezig zijn en haar oudere zus niet wil instaan voor haar ondersteuning. Echter, we stellen vast de situatie van betrokkene ten gronde werd onderzocht door de dienst MINTEH naar aanleiding van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikels 61/4 tot 61/25 van de wet van 15.12.1980. Uit dit onderzoek komt zeer duidelijk naar voor dat het door betrokkene vertelde verhaal niet strookt met de waarheid. Uit het onderzoek blijkt dat namelijk dat betrokkene zeer regelmatig contact heeft met haar beide ouders, dat zij wel weet waar haar ouders verblijven en dat er ook veel contacten zijn met andere familieleden in Albanië. De dienst Minteh besluit dat er geen enkele twijfel bestaat over het feit dat er in Albanië adequate opvang en verzorging aanwezig zijn: met name door haar ouders of door andere volwassenen. Betrokkene beschikt zeer duidelijk over een uitgebreid familiaal netwerk in Albanië

waarmee zij een regelmatig en vriendschappelijk contact onderhoudt. Het gaat met name om haar ouders, haar zus, haar maternale grootouders en haar maternale tante. Daarnaast heeft betrokkene ook nog contact met de overige broers en zussen van haar ouders en blijkt uit het onderzoek dat deze volwassenen ook nog in contact staan met de ouders van betrokkene. De verwijzing naar de verklaring van betrokkene zelf en het observatieverslag van het begeleidingscentrum kunnen dan ook niet aanvaard worden door onze dienst daar ze gebaseerd zijn op haar eigen verklaringen, waarvan aangetoond werd dat ze niet stroken met de waarheid. Bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene geen enkel bewijs voor die haar verklaringen ondersteunen. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van de dienst Minteh. We stellen dus vast dat de verklaringen van betrokkene niet stroken met de waarheid, dat zij beschikt over een groot familiaal netwerk in Albanië waar zij regelmatig en vriendschappelijk contact onderhoudt. De aangehaalde verklaringen van betrokkene kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst naar het feit dat zij hier naar school gaat, dat zij een aanwinst zou zijn voor de school en dat zij haar diploma kapper graag zou willen behalen. Ter staving hiervan legt ze een schrijven voor van haar leerlingbegeleider dd. 22.02.2019, verschillende rapporten van het 3de, 4de en 5de middelbaar en een schrijven van haar OKAN coördinator dd. 25.02.2019. Het feit dat betrokkene hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van betrokkene sinds het afsluiten van de asielprocedure plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene en haar ouders zelf zijn die haar belangen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat zij in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Zij heeft er bewust voor gekozen om haar uiterste preciaire verblijf verder te zetten en liet haar schoolbezoek bewust plaatsvinden in deze preciaire situatie. Bovendien is betrokkene niet langer leerplichtig daar zij reeds meerderjarig is. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel attest voorlegt dat betrekking heeft op het lopende schooljaar. Betrokkene toont dus niet aan dat zij na de afloop van haar leerplicht haar scholing effectief heeft verder gezet. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich tevens op de bescherming geboden door artikel 8 EVRM waarbij zij wijst op het feit dat zij een sociaal welzijn en een sociaal leven tot stand gebracht heeft in België waarbij de aard en intensiteit van de hier opgebouwde relaties van belang is. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene twee familieleden heeft op het Belgische grondgebied, met name haar broer S. en haar zus G., die samen met haar in het begeleidingstehuis Wingerdbloei verblijven. Echter, ook deze familieleden beschikken niet over legaal verblijf in België en dienen gevolg te geven aan de bijlage 38 die aan hun voogd betekend werd op 17.06.2016. Betrokkene kan dus samen met haar broer en zus naar Albanië terugkeren om daar terug opgenomen te worden binnen hun ruim familiaal kader waarmee zij steeds een regelmatig contact onderhouden hebben. In Albanië woont haar hele gezin: haar ouders, haar oudere zus, haar maternale grootouders en daarnaast nog verschillende broers en zussen van haar ouders waarbij zij regelmatig contact heeft. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden vier getuigenverklaringen voorlegt naast het begeleidingsverslag van het tehuis waar ze verblijft. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken of dat het in België opgebouwde netwerk van die orde is dat het kan opwegen tegen haar familiaal netwerk in Albanië. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van diepgaande interpersoonlijke betrokkenheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij

merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat haar leven zich volledig in België zou afspelen, dat zij volledig geïntegreerd zou zijn, dat zij vloeiend Nederlands zou spreken, dat zij niet te onderscheiden zou zijn van leeftijdsgenoten, dat zij sociaal geëngageerd zou zijn, dat zij verschillende talen zou spreken, dat zij tot werken in staat zou zijn, dat ze haar intentie zou benadrukken om conform de Belgische normen en waarden verder deel te nemen aan het gemeenschapsleven waarvan zij reeds de facto deel van zou uitmaken, zij zou oprecht en taalvaardig zijn en over een normbesef beschikken en dat zij vier getuigenverklaringen voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).
(...)"

1.4. Tevens op 18 mei 2020 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Hiertegen diende verzoekster een afzonderlijk beroep tot nietigverklaring in, gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) onder het algemeen rolnummer RvV 249 098.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 9BIS VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING

1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op haar persoonlijke situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

2. In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat haar verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoekende partij is het fundamenteel oneens met dit gemaakte oordeel in de bestreden beslissing, gelet op de beginselen van behoorlijk bestuur (met name het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel) en de wettelijke vereisten van artikel 9bis Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

3. Door de verzoekende partij werd in haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gewezen op haar persoonlijke situatie, in het bijzonder dat zij reeds op 9 september 2015 met haar ouders, haar broer S. en zus G. naar België toekwam. Zij verblijft sindsdien onafgebroken in België. De ouders van verzoekster verdwenen, waardoor er een voogd werd aangesteld. Verzoekster groeide verder op in België en maakte zich het leven in België volledig eigen (zij spreekt onder meer de Nederlandse taal en volgt verder een opleiding). Dit blijkt uit de bijgevoegde stukken bij de aanvraag tot machtiging van verblijf en de bijkomende documenten die periodiek werden overgemaakt aan verweerder.

De persoonlijke situatie van verzoekster, zoals door haar aangehaald en gestaafd, maakt voor verzoekster een buitengewone omstandigheid uit waardoor verantwoord wordt waarom de aanvraag tot machtiging van verblijf werd ingediend via de burgemeester van haar verblijfplaats.

De aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd ingediend op 22 april 2019 (en nadien herhaaldelijk geactualiseerd).

In de bestreden beslissing van 18 mei 2020 wordt door verweerder ingegaan op de "prangende humanitaire situatie" waarin verzoekster zich bevindt, zoals omschreven op pagina 1 e.v. (stuk 1). Nadat verschillende aspecten van deze "prangende humanitaire situatie" worden beschreven in de bestreden beslissing, stelt verweerder als volgt: "Echter, we stellen vast de situatie van betrokkene ten gronde werd onderzocht door de dienst MINTEH naar aanleiding van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikels 61/4 tot 61/25 van de wet van 15.12.1980" (stuk 1, pagina 1). Verweerder stelt vervolgens dat "uit dit onderzoek" naar boven is gekomen dat het "vertelde verhaal" van de verzoekende partij niet zou stroken met de waarheid omdat er nog "zeer regelmatig contact" zou zijn met de ouders en met "andere familieleden in Albanië" (stuk 1, pagina 2). Hierom besluit verweerder dat: "we stellen dus vast dat de verklaringen van betrokkene niet stroken met de waarheid, dat zij beschikt over een groot familiaal netwerk in Albanië waar zij regelmatig en vriendschappelijk contact onderhoudt. De aangehaalde verklaringen van betrokkene kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid" (stuk 1, pagina 2).

Verweerder baseert deze beoordeling derhalve op een onderzoek dat werd uitgevoerd "door de dienst MINTEH naar aanleiding van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikels 61/4 tot 61/25 van de wet van 15.12.1980".

Het dient echter te worden vastgesteld dat dit onderzoek dateert van 2016 (oftewel vier jaar voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing). Deze datum wordt kennelijk niet vermeld in de bestreden beslissing. De beoordeling door de dienst MINTEH, gevoerd kort nadat de verzoekende partij in België was toegekomen en de kinderen door hun ouders werden achtergelaten, is dan ook achterhaald.

Het onderzoek van MINTEH kwam tot stand nadat de aangestelde voogd op 4 februari 2016 een aanvraag voor de kinderen had ingediend in toepassing van artikel 61/14 e.v. Vreemdelingenwet. In toepassing van artikel 61/16 Vreemdelingenwet werden de minderjarige kinderen, samen met de voogd, uitgenodigd voor een gehoor op 31 maart 2016. Dit mondde uit in een bevel tot terugbrenging op 10 juni 2016. Het onderzoek van de dienst MINTEH situeert zich dan ook enkel in deze tijdsperiode.

De verzoekende partij diende de aanvraag tot machtiging van verblijf in op basis van de actuele situatie, hetgeen verweerder noopt om op een zorgvuldige manier de actuele situatie van de verzoekende partij te onderzoeken. Dit onderzoek werd niet uitgevoerd, aangezien verweerder zich kennelijk enkel stoelt om de bevindingen van de dienst MINTEH van 2016.

Uit het administratief dossier blijkt dan ook geenszins dat er alsnog een actueel onderzoek zou zijn uitgevoerd naar de "prangende humanitaire situatie" waarin de verzoekende partij zich bevindt, terwijl door de verzoekende partij in haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd gewezen op haar actuele situatie. Het onderzoek van de dienst MINTEH, waarop de beoordeling van verweerder volledig gebaseerd is, dateert van 2016: vier jaar voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

De beoordeling door de dienst MINTEH, gevoerd kort nadat de verzoekende partij in België was toegekomen en de kinderen door hun ouders werden achtergelaten, is dan ook achterhaald, net zoals de beoordeling in de bestreden beslissing.

Het oordeel van de gemachtigde is omwille van deze reden in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. In aansluiting bij het bovenstaande, wijst de verzoekende partij op volgende vaststelling in het administratief dossier.

De bestreden beslissing werd genomen door mevr. K. A. (attaché) op 18 mei 2020. In het administratief dossier blijkt dat er door mevr. A. kort voordien, op 11 mei 2020 en samen met een collega, een nota werd opgesteld voor de heer Freddy Roosement (directeur- generaal) - stuk 3.

In deze nota worden de elementen "ten voordele" en de elementen "ten nadele" van de verzoekende partij opgesomd. De doelstelling van deze nota is kennelijk om op een korte en overzichtelijke manier de situatie van de verzoekende partij weer te geven voor de directeur- generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarna een beslissing kan worden genomen over de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet door de verzoekende partij heeft, op basis van de elementen "ten voordele" en de elementen "ten nadele", kennelijk voldoende gewicht om dit voor te leggen aan de directeur-generaal.

Dezelfde balans - de elementen "ten voordele" en de elementen "ten nadele" - biedt kennelijk voldoende elementen om zowel een beslissing tot tijdelijke regularisatie te verantwoorden als het nemen van een beslissing tot onontvankelijkheid:

Voorgelegd voor beslissing:

- (...)

(stuk 3, pagina 2)

De beslissing hiertoe wordt gelaten aan de Directeur-generaal. De beoordeling hiertoe door de Directeur-generaal wordt kennelijk (enkel) gemaakt op basis van de elementen "ten voordele" en de elementen "ten nadele" zoals weergegeven in de nota van 11 mei 2020.

Onder de vermelding van de elementen "ten nadele" wordt enkel melding gemaakt van het gevoerde onderzoek door de dienst MINTEH, hetgeen ook zal worden vermeld in de bestreden beslissing. Via onderlijning wordt door de auteurs van de nota de nadruk gelegd op enkele elementen uit dit onderzoek:

3. Elementen ten nadele van betrokkene

- De prangende situatie waarin ze zich bevinden is een bewuste keuze van het gezin geweest
 - M. verklaarde eerst dat er sprake was van intrafamiliaal geweld en dat de ouders op een dag verdwenen waren en dat zij sindsdien geen contact meer hebben, daardoor werden ze onder voogdij geplaatst en uiteindelijk in het begeleidingscentrum
 - Onderzoek door MINTEH (via Facebook) bracht duidelijk aan het licht dat deze verklaringen leugenachtig zijn: de kinderen hebben alle drie nog contact met hun ouders en met zeer veel andere familieleden, beide ouders wonen gewoon in Albanië.
- Dienst MINTEH onderzocht de situatie van de kinderen ten gronde en oordeelde dat de duurzame oplossing in Albanië ligt. De voogd ging hiermee akkoord en kwam daardoor in een conflict met de kinderen terecht die om de aanstelling van een nieuwe voogd vroegen. Deze nieuwe voogd ondernam tot op heden geen stappen.

(stuk 3, pagina 2)

Net zoals dit echter het geval is in de bestreden beslissing, wordt nergens de datum vermeld van dit onderzoek van de dienst MINTEH. Ook de verklaringen van de verzoekende partij die werden onderzocht door de dienst MINTEH werden niet in de tijd gesitueerd.

De actuele situatie van de verzoekende partij wordt niet vermeld (zoals ook hierboven reeds vermeld).

Het onderzoek van de dienst MINTEH vormt bovendien het enige element dat werd vermeld onder de elementen "ten nadele".

Dat dit onderzoek niet in tijd werd gesitueerd en er geen rekening werd gehouden met de actuele situatie van de verzoekende partij, is dan ook aan (manifeste) onzorgvuldigheid in het besluitvormingsproces (hetgeen ook blijkt uit de bestreden beslissing).

Het blijkt immers dat de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken - hoewel er voldoende elementen "ten voordele" zijn om te besluiten tot een machtiging van verblijf - de optie "onontvankelijk" aangeeft. Deze keuze kan enkel en alleen zijn ingegeven door het onderzoek van de dienst MINTEH (het enige element "ten nadele" dat werd vermeld in de nota). De Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken beschikte echter niet over cruciale informatie, aangezien geen melding werd gemaakt van de datum waarop dit onderzoek werd uitgevoerd en/of rekening werd gehouden met de actuele situatie van de verzoekende partij.

Het oordeel van de gemachtigde is, in navolging van het bovenstaande, omwille van deze reden in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

6. De verzoekende partij beroept zich tevens op artikel 8 EVRM, gelet op de aard en intensiteit van de opgebouwde sociale relaties in België (zoals aangehaald door de verzoekende partij in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;

- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing echter geen (correcte) belangenafweging uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM, om de redenen zoals hierboven vermeld.

De verzoekende partij wijst erop dat de verplichting voor de verzoekende partij om haar band met België te doorbreken (evenals haar scholing) om voor een onzekere doch langdurige periode terug te keren naar Albanië, temeer omdat zij geen beroep kunnen doen op een familiaal netwerk om hun gedurende deze periode op te vangen, een onrechtmatige inbreuk uitmaakt op de geboden bescherming onder artikel 8 EVRM.

De gemaakte belangenafweging door de verzoekende partij is onzorgvuldig, gelet op de redenen zoals hierboven vermeld.

De gemachtigde schendt hierom artikel 8 EVRM, artikel 9bis Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

7. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de "buitengewone omstandigheden" niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 8 EVRM en artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. Na het in herinnering brengen van de toepasselijke rechtsregels voert verzoekster *in concreto* aan dat zij als minderjarige samen met haar ouders, haar broer en haar zus in 2015 naar België kwam. Zij groeide verder op in België en maakte zich het leven in België eigen. Verzoekster voert aan dat, waar in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de beslissing betreffende de aanvraag op grond van artikel 61/14 en volgende van de vreemdelingenwet, deze beslissing reeds dateert van 2016. Verzoekster acht deze beoordeling dan ook achterhaald. De motieven waarom op dat ogenblik een weigering van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen houden geen rekening met het tijdsverloop tussen 2016 en 2020.

De Raad merkt op dat verzoekster weliswaar verwijst naar het verloop van een tijdsperiode van vier jaar, maar daaraan niet toevoegt met welke bijkomende humanitaire elementen had moeten rekening worden gehouden. De bestreden beslissing verwijst inderdaad naar een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing motiveert dat naar aanleiding van dat onderzoek het volgende werd vastgesteld:

"Uit dit onderzoek komt zeer duidelijk naar voor dat het door betrokkene vertelde verhaal niet strookt met de waarheid. Uit het onderzoek blijkt dat namelijk dat betrokkene zeer regelmatig contact heeft met haar beide ouders, dat zij wel weet waar haar ouders verblijven en dat er ook veel contacten zijn met andere familieleden in Albanië. De dienst Minteh besluit dat er geen enkele twijfel bestaat over het feit dat er in Albanië adequate opvang en verzorging aanwezig zijn: met name door haar ouders of door andere volwassenen. Betrokkene beschikt zeer duidelijk over een uitgebreid familiaal netwerk in Albanië waarmee zij een regelmatig en vriendschappelijk contact onderhoudt. Het gaat met name om haar ouders, haar zus, haar maternale grootouders en haar maternale tante. Daarnaast heeft betrokkene ook nog contact met de overige broers en zussen van haar ouders en blijkt uit het onderzoek dat deze volwassenen ook nog in contact staan met de ouders van betrokkene. De verwijzing naar de verklaring van betrokkene zelf en het observatieverslag van het begeleidingscentrum kunnen dan ook niet aanvaard worden door onze dienst daar ze gebaseerd zijn op haar eigen verklaringen, waarvan aangetoond werd dat ze niet stroken met de waarheid. Bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene geen enkel bewijs voor die haar verklaringen ondersteunen. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van de dienst Minteh. We stellen dus vast dat de verklaringen van betrokkene niet stroken met de waarheid, dat zij beschikt over een groot familiaal netwerk in Albanië waar zij regelmatig en vriendschappelijk contact onderhoudt. De aangehaalde verklaringen van betrokkene kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

Het loutere feit dat inmiddels vier jaar verstreken is, brengt niet met zich mee dat deze vaststellingen niet meer correct of pertinent zouden zijn. De vaststelling dat verzoekster in Albanië nog beschikte over een uitgebreid familiaal netwerk en dat er wel degelijk veelvuldige contacten waren met haar ouders,

acht de Raad in het kader van de beoordeling van de banden met het land van herkomst wel degelijk als bijzonder pertinent, zelfs na verloop van vier jaar. Bovendien verliest verzoekster uit het oog dat de bestreden beslissing een antwoord vormt op een door haar ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf en dat het bestuur tot taak heeft de elementen die verzoekster aanvoerde te beoordelen en te beantwoorden. De bestreden beslissing beperkt zich bovendien niet tot het onderzoek van de dienst Minteh, maar beoordeelt daarnaast ook de recentere elementen die de verzoekster aanvoerde. De verwerende partij oordeelt dat verzoekster thans geen enkel bewijs voorlegt dat zij geen banden meer zou hebben met Albanië en dat haar verklaringen aldus niet stroken met de waarheid en niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Door louter te verwijzen naar het tijdsverloop sedert het onderzoek door de dienst Minteh, weerlegt verzoekster deze motivering niet.

Daarnaast werden ook de recentere elementen in verzoeksters aanvraag beoordeeld:

“Betrokkene verwijst naar het feit dat zij hier naar school gaat, dat zij een aanwinst zou zijn voor de school en dat zij haar diploma kapper graag zou willen behalen. Ter staving hiervan legt ze een schrijven voor van haar leerlingbegeleider dd. 22.02.2019, verschillende rapporten van het 3de, 4de en 5de middelbaar en een schrijven van haar OKAN coördinator dd. 25.02.2019. Het feit dat betrokkene hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van betrokkene sinds het afsluiten van de asielprocedure plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene en haar ouders zelf zijn die haar belangen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat zij in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Zij heeft er bewust voor gekozen om haar uiterste precaire verblijf verder te zetten en liet haar schoolbezoek bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Bovendien is betrokkene niet langer leerplichtig daar zij reeds meerderjarig is. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel attest voorlegt dat betrekking heeft op het lopende schooljaar. Betrokkene toont dus niet aan dat zij na de afloop van haar leerplicht haar scholing effectief heeft verder gezet. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Deze motivering laat verzoekster onbesproken.

Vervolgens voert verzoekster aan dat in een nota in het administratief dossier, gericht aan de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, wordt verwezen naar het onderzoek van de dienst Minteh, waaruit blijkt dat de verklaring, als zou er geen contact meer zijn tussen de kinderen en de ouders, leugenachtig was en dat beide ouders gewoon in Albanië wonen. Verzoekster voert aan dat dit onderzoek geen datum vermeldt en niet in de tijd kan worden gesitueerd. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster zich met haar kritiek richt tegen een voorbereidend document, dat niet de eigenlijke bestreden beslissing betreft. Daarenboven blijkt uit de motieven van de bestreden akte zelf zeer duidelijk dat het onderzoek van de dienst Minteh gevoerd werd in het kader van verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de vreemdelingenwet, welke werd geweigerd op 10 juni 2016. Deze beslissing werd aan verzoekster ter kennis gebracht, zodat zij ook op de hoogte is van het tijdstip waarop het onderzoek werd gevoerd.

Waar verzoekster tenslotte de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, werd in de bestreden beslissing in eerste instantie verwezen naar het onderzoek dat werd gevoerd in het kader van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de vreemdelingenwet. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met het gezinsleven, en dat het belang van de kinderen ligt bij de ouders en hun familie met wie ze nog banden hebben in Albanië. Vervolgens bevat de bestreden beslissing een omstandige motivering met betrekking tot artikel 8 van het EVRM:

“Betrokkene beroept zich tevens op de bescherming geboden door artikel 8 EVRM waarbij zij wijst op het feit dat zij een sociaal welzijn en een sociaal leven tot stand gebracht heeft in België waarbij de aard en intensiteit van de hier opgebouwde relaties van belang is. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de

bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene twee familieleden heeft op het Belgische grondgebied, met name haar broer S. en haar zus G., die samen met haar in het begeleidingstehuis Wingerdbloei verblijven. Echter, ook deze familieleden beschikken niet over legaal verblijf in België en dienen gevolg te geven aan de bijlage 38 die aan hun voogd betekend werd op 17.06.2016. Betrokkene kan dus samen met haar broer en zus naar Albanië terugkeren om daar terug opgenomen te worden binnen hun ruim familiaal kader waarmee zij steeds een regelmatig contact onderhouden hebben. In Albanië woont haar hele gezin: haar ouders, haar oudere zus, haar maternale grootouders en daarnaast nog verschillende broers en zussen van haar ouders waarbij zij regelmatig contact heeft. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden vier getuigenverklaringen voorlegt naast het begeleidingsverslag van het tehuis waar ze verblijft. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken of dat het in België opgebouwde netwerk van die orde is dat het kan opwegen tegen haar familiaal netwerk in Albanië. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van diepgaande interpersoonlijke betrokkenheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Verzoekster verklaart zich niet akkoord met deze beoordeling. Zij toont daarmee echter niet aan dat werd nagelaten rekening met alle elementen van de zaak. Evenmin maakt zij, met het geven van haar eigen zienswijze, aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of disproportioneel zou zijn.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT